

Ο Όσιος Ιλαρίων του Τσεκούρσκι (+1853)

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Του καθηγητού Αντ. Μάρκου

Ο Όσιος Πατήρ ημών Ιλαρίων γεννήθηκε το 1774 σε οικογένεια Ρώσων χωρικών. Υπήρξε κι αυτός ένα ευλογημένο άνθος τής Ρωσικής Ορθοδοξίας κατά τόν 19ο αιώνα, τόν αιώνα τής Μοναστικής και Ησυχαστικής Αναγεννήσεως η οποία προκλήθηκε από τούς πνευματικούς επιγόνους του μεγάλου διδασκάλου τής Νοεράς Προσευχής, του Πατρός τής Σλαβωνικής Φιλοκαλίας, Στάρετς οσ. Παΐσιου Βελιτσκόφσκυ.

Ο οσ. Ιλαρίων, χωρίς να έχει διδαχθεί κάτι το ιδιαίτερο, έδειξε από τήν παιδική του ηλικία τήν μετέπειτα πνευματική του πορεία στο στάδιο της μοναχικής ζωής και τής ερημητικής αφιερώσεως, σε σημείο που οι γονείς του προβληματίζονταν για το άν θα μπορούσε να ζήσει στήν κατά κόσμον ζωή. Ο μικρός προσευχόταν πολύ (καθημερινά για διάστημα ωρών) και έτρωγε μόνο ψωμί και αυτό λιγοστό (μόλις δύο «φρατζόλες» τήν εβδομάδα). Κατά τήν πρόνοια του Θεού, ο μόνος που αντιλαμβάνονταν την ειδική κλήση του παιδιού από τόν Θεό ήταν ο παππούς του, ο οποίος και τόν πήρε στο σπίτι του, όπου ο μικρός μπορούσε να ακολουθεί το προσευχητικό και ασκητικό του πρόγραμμα χωρίς κοσμικούς περισπασμούς.

Ο παππούς του έγινε μάλιστα και συνοδός του σε προσκύνημα στους ιερούς τόπους τής Ρωσικής Εκκλησίας (τήν Λαύρα τών Σπηλαίων του Κιέβου κ.α.), όπου ο μικρός αναζητούσε έναν έμπειρο πνευματικό οδηγό.

Στήν ηλικία τών 14 ετών ο Ιλαρίων έχασε τον παππού του και έτσι υποχρεώθηκε να επιτρέψει στήν πατρική του οικία. Εκεί, παρά το γεγονός ότι συνέχιζε τόν ιδιότυπο βίο του, οι γονείς του τόν υποχρέωσαν να παντρευτεί.

Ο Ιλαρίων δέχθηκε τον γάμο από σεβασμό και υπακοή πρὸς αυτούς, όμως έμεινε για πάντα ξένος πρὸς τήν σύζυγό του και πρὸς τίς υποχρεώσεις που απέρρεαν από τήν νέα του κατάσταση. Μάλιστα ένοιωθε εγκλωβισμένος στα κοσμικά πράγματα και ζητούσε καταφύγιο στὸν π. Τρόφιμο, εφημέριο του γειτονικού χωριού Γκολοβίστινο, ο οποίος ήταν ένας πνευματικός και αξιόλογος άνθρωπος.
[\(περισσότερα...\)](#)